

Príbeh o tom, ako sa vybavovali žiadosti v roku 1920.

„...Žiadosť som si dal overiť županom v Rimavskej Sobote a ak som ju niesol do Bratislavy. Prednosta personálneho oddelenia ju prijal, prečítal a povedal mi: „Chodte domov, za 14 dní bude vaša žiadosť vybavená. Nastúpíte do služby.“

Spokojný som odišiel domov a čakal som, kým príde žiadosť vybavená. Prešlo 14 dní, ba aj mesiac, tak som sa znovu vybral do Bratislavy. Prišiel som k tomu prednostovi s poprosil som ho, aby vybavil moju žiadosť. Opäť ma odbavil ako predtým. Čakal som ďalej dva mesiace, no nič neprišlo. Ani plat mi nedali. Išiel som tretí raz do Bratislavy. Na chodbe som sa stretol s jedným úradníkom, ktorého som cvičil dopravnej službe v Hronskej Dúbrave. Rozpovedal som mu, prečo som prišiel. Povedal mi: „ Chod' k nemu a žiadaj ho, aby tvoju žiadosť hneď vybavil, ináč že sa odtiaľto nepohneš. Keď bude kričať, krič aj ty, keď udrie na stôl, udri aj ty.“

Urobil som tak, ako mi poradil. Keď mi povedal: „Pozrite koľko mám žiadostí. Nemám čas hľadať vašu žiadosť.“ Ja na to: „Ja ju vyberiem.“ Našiel som ju a dal som mu ju, aby to vybavil. Urobil to a povedal mi: „Musí ju ale podpísať riaditeľ.“

„Dajte žiadosť , pôjdem za riaditeľom,“ – odpovedal som. Dal mi žiadosť a išiel som za riaditeľom. Ten mi ju bez všetkého podpísal. Žiadosť som osobne doniesol.....“

Úryvok zo životopisu môjho starkého